XVII. évfolyam, 6. sz. Megjelenik havonta Sopron, 1930. jun.-aug. 15

MISSZIÓI LAPOK

Az ág. h. ev. misszióegyesület hivatalos közlönye

Alapította: SCHOLTZ ÖDÖN esperes

Szerkeszti: BR. PODMANICZKY PÁL
egyetemi theológiai tanár

A Missziói Lapok előfizetési ára 1 P a Misszióegyesület pénztárosának, Broschkó Gusztáv Adolf esperes úrnak címére küldendő, Budapest IV. Deák-tér 4.

Vitéz Tóth Alajos könyvnyomdai műintézete, Sopron. 524

Sajnos, még mindig kérnünk kell kedves olvasóink: gyüjtsetek előfizetőket!

Ha minden előfizető *legalább még egy előfizetőt* gyűjt, biztosítva lesz a Missziói Lapok fennmaradása

Ha kedves előfizetőink nem serénykednek s nem gyűjtenek előfizetőket, a Missziói Egyesület nem fogja fenntartani a lapot.

Ha minden előfizető legalább még két előfizetőt szerez, lehetővé tesszük, hogy a Missziói Lapok egyre több képet közölhessenek s terjedelemben is növekedhessenek.

Nem kérünk lehetetlen dolgot. Van a Missziói Lapoknak olyan barátja is, aki egymaga több mint 100 előfizetőt gyűjtött Kövessük példáját!

A nagytiszteletü *lelkész urak* hiveik között sziveskedjenek *előfizetőket gyűjteni!*

A nagytiszteletü *vallástanár urak* tanitványaik között sziveskedjenek *előfizetőket gyűjteni!*

Kérelem: Ha valakinek van a Missziói Lapok jelen évfolyamának 1. számából **nélkülözhető** példánya, nagy hálára kötelezne bennünket, ha elküldené a szerkesztő cimére: Sopron, Szegély-u. 20.

XVII. évfolyam, 6. szám. Megjelenik havonta. Sopron, 1930. junius 15

MISSZIÓI LAPOK

Alapította SCHOLTZ ÖDÖN esp. Szerkeszti BR. PODMANICZKY PÁL egy. theol. tanár

John Nelson Christananda* indiai ev. lelkész beszéde.

Lukács 14 : 16-24.

Elmondatott: Győrött, 1930. VII. 5-én.

Nagyon örülök, hogy újra közöttetek lehetek Magyarországon. Négy évvel ezelőtt jártam egész Európában Oroszországot kivéve és mindezen országok, de különösen Magyarország iránt mély rokonszenv maradt meg bennem. Imádságomban folyton megemlékeztem azokról a hivőkről, akikkel itt létem alatt megismerkedtem Épen azért, mikor meghivót kaptam, hogy jöjjek el újra, boldogan engedtem ennek a felszólításnak. Ez az első hely Magyarországon, ahol szolgálhatok igehirdetésemmel. Kérlek benneteket, akik ide jöttetek hallgatni az Igét, kérjétek az Isten Szent Lelkét, áldja meg ez igehirdetést. Kérlek titeket, sziveteket irányitsátok rá Isten felséges dolgaira. Istennek mindenhol van népe és tanítványa, bizonnyal itt is vannak lelkek, akikhez szólni akar. Én mint igehirdető a felelősség súlyát hordozom, de ti, akik itt hallani fogjátok Isten hívó szavát, szintén felelősséget hordoztok, mert mikor innét haza mentek, Isten Lelke felveti a kérdést: Miért jöttél ide? Nem puszta szokásból vagy kiváncsiságból? Itt arról van szó, halljuk meg Isten szavát bensőnkben. Ma este figyeljünk erre a tárgyra: Az egyház üzenete a világnak.

Ebben az igében az Úr Jézus igy szól: Jöjjetek! minden készen van. Minden vallás azt mondja: Menj, keresd meg a békességet! Jézus Krisztus ezzel szemben azt mondja: Jőjj, itt van minden, ami szükséges számodra! Most hazámra gondolok. Mikor eljön az est, az anyák hívják gyermekeiket: jöjjetek! A pásztorember is reggel kiviszi állatait a dzsungelbe és este összegyüjti őket s viszi haza. Hásonlóképen az ember is, mint a szétszórt nyáj, szerteszét él a világon. Minden lélek igyekszik megtalálni az Istent. Az én hazámban az emberek milliói keresik az Istent.

* Arcképét lásd a januári számban.

Már kora reggel hallhatjuk a zarándokok seregét, amint biztatják egymást: keressük az Istent! Keresik Istent mindenhol. Keresik a templomban, a dzsungelben, ez a vágy hajtja őket szüntelen. Ha visszatekintünk a multba, látjuk, hogy az emberek milliói keresték az Istent. Indiában, az én hazámban is azt látják az emberek: „Én bűnös ember vagyok, tehát keresnem kell az Istent, a vele való találkozást". Isten evangéliuma azt mondja, ez lehetetlen, mert az ember vak, nem tudja megkeresni az Istenhez vezető útat. Az útat csak az mutathatja meg, aki a mennyből szállt alá a földre. Csak ez az egy valaki szólhat így: „Jer, kövess!"

Messze keleten sokféle vallás van, mi keresztyének azonban csak egyet ismerünk: azt, aki így szól: „Én vagyok az Út". Ezért az evangélium azt mondja: „Jöjjetek, térjetek meg, forduljatok meg a magatok útairól! Ebben a példázatban Isten készít egy vacsorát. Vacsora! Ez az utolsó étkezési alkalma a napnak, minden ember számára. Aki hallja az evangélium hirdetését, számoljon mindig azzal, hogy talán ez az utolsó alkalom a lelke táplálására!

Ha az anya éhezni látja gyermekét, hívja: „Jöjj, egyél!" Az emberek által kitermelt vallás azt mondja: „Éhes vagy? Keress valamit és egyél!" Ezzel ellentétben Jézus evangéliuma így szól: „El van számodra minden készítve, jöjj!"

Ebben az igében egy nagy vacsoráról van szó. Aki tudja, mit jelent messze keleten egy nagy vacsora, az tudja, mit jelent az evangéliumban a váltság felajánlása. Azt jelenti ez az evangélium: *amire szükséged van az örökélet elnyeréséhez, az mind készen van.* Minden vallás azt mondja: valami igazságot megtaláltunk. Hasonlóképen a theosóphia is ezt mondja. Ezekkel ellentétben Krisztus evangéliuma azt hirdeti: Nem valamit, hanem a teljes igazságot találtuk meg: az üdvösséget. Ez a nagy, szent meghívás nemcsak bizonyos kiválasztottaknak, hanem mindenkinek szól, mert az evangéliumnak az a szándéka, hogy minden népeket odafordítson Isten felé. Az embernek először meg kell térni, csak akkor juthat Istenhez. Az egész világ bűnben leledzik, megromlott és azért kell megtérnie.

Két veszedelmes tévelygés van: a tudatlanság és a közönyösség. Az ember nem látja Isten világosságát, mert háttal van Istennek fordulva, ez a tudatlanság. A közönyösség elfordul Istentől, mert nem hallja szavát. Az evangélium jön és kényszeríti az embert, forduljon szembe az Istennel. Mikor megtér az ember, az történik, hogy meglátja az Isten világosságát, meg-

hallja az Isten szavát és ezzel megszakad a tudatlanság és közönyösség. Az ember ekkor eljut a mindenható Istenhez és benne megtalálja mindazt, amire szüksége van. Nincs-e különbség a között, ha a gyermek éhes és egy falatot kap, vagy ha jóllakhatik? Igy vagyunk mi Jézus evangéliumával. Megszólal és nem egy falat kenyeret dob oda, hanem azt mondja: Jőjj, megtalálod mindazt, amire szükséged van! Isten, a mi Atyánk nagy kegyelméből meghiv mindenkit a nagy vacsorára. Ez a meghívás a Szentháromság Isten meghívása.

Mikor e meghivással odafordul az emberekhez, azt látjuk, hogy az emberek három birodalomban vannak fogva: a Sátán, a világ és a test birodalmában. Azt mondja az evangélium: Jöjj! És mit látunk? Az emberek hallják a hivó szót, el is indulnak, tesznek egy-egy lépést, aztán megállnak. Mi az oka, hogy mindenfelé igy történik ez? Mert a Sátán is készíti a maga vacsoráját ugyanabban az időben, mint az Isten. És ugyancsak szemfényvesztő módon érti a munkáját, elvakítja a szemet, hogy aztán ösztökélje a test kivánságát. Az emberek ezreit fogva tartja a Sátán és nem tudnak az Isten meghivására elmenni a nagy vacsorára. Látjuk az igében is: a szolga elmegy és hirdeti mindenkinek: „Kész van minden!" Látjuk, milyenek a feleletek. Isten szól az egyik emberhez: „Jőjj hozzám, én gyermekem!" És az első ember azt mondja: „Nem mehetek!" A másodiknak is szól és az azt válaszolja! „Elmennék — de" . . . és még sem megy. A harmadik már kereken kijelenti: „Nem megyek!" Az első ember a Sátán hatása alatt áll. A szántóföldje előbbrevaló, úgy látja. A másik embert a világ tartja hatalmában, nem mehet, mert öt igásökrével van dolga. A harmadik ember sem megy, mert feleséget vett. Ezt az embert a test tartja vissza.

Vegyük szemre ezt a három embert úgy, hogy feltekintünk a Szentháromság Istenre. Az első ember inkább lemond az örökélet üdvösségéről, mint szántóföldjéről . . . A második embernek előbbrevaló barma és lemond arról a kegyelemről, amely Krisztus öt sebéből patakzik. A harmadik feleséget vesz és érte elveti azt a kegyelmet, mely Isten meghivásában int felé. Ez az, amit a világ nyelve igy fejez ki: haladás, fejlődés. Ime, ez a fejlődés Isten nélküli fejlődés!

Előttünk áll Jézus munkája mint meghívás, kegyelem, felajánlás és a Szentlélek kitöltetése. Az Atya a világ kezdetétől hívja az embert. Jézus, Isten fia leszállt a földre, hogy bevigye az embereket a nagy vacsorára. Isten Lelke kitöltetett, hogy hir-

dethesse az embereknek: „Jőjj, mert minden kész!" Ugy-e most már megérted azt a szenvedélyt, mely Isten szolgái lelkében ég? A szolgák kimennek háromszor is az útakra, teljesítik megbizatásukat, mert ki kell menniök. Hozza az evangélium a hírt mindenkinek, aki lélekben szegény. Hívja azokat, kiknek hályog borítja szemét és nem látják a kereszten Isten egyszülött Fiát. Reménytelen állapotban vannak ezek az emberek, szinte nem is látjuk lehetőségét, hogy kimozdulhassanak ebből az állapotukból, mert képtelenek erre a maguk erejéből. Isten küldi ki szolgáit, hogy hozzák be őket. Az az Isten kegyelmi szava, hogy még mindig van hely számomra. Oh, gondold meg, ha Isten angyalai leszállnának a földre és azt hirdetnék, hogy az üdvösség kapuja be van zárva azok előtt, akik eddig még nem hallották meg a meghivást! Oh, legyen hála és magasztalás a hosszútűrő Istennek, hogy még hallhatod az evangéliumot: „Van számodra hely! Még igy szól a Mester a szolgáknak: „Menjetek az utcák szorosaira és kényszerítsetek be mindenkit!" Ez azt jelenti: Istennek az az akarata, menjetek szerteszét és kényszerítsétek az embereket megtérésre, hogy megteljék az ő háza a nagy vendégsereggel.

Igen, milyen csodálatos az, hogy nem azok vesznek részt a vacsorán, akiknek szólt a meghívás, akik számára készíttetett a vacsora. Más a meghívás és más a valóságos részesedés a vacsorában. Az ótestamentom fiai azt mondták: ők Ábrahám magvából valók, de azután, mikor Krisztus az ő számukra is elkészítette a vacsorát, a meghívást visszautasították. Ha rátekintünk a névszerinti keresztyénekre, azt látjuk, belsőleg halottak. Ha beletekintünk életükbe, azt látjuk, nincsenek belső, lelki tapasztalataik. Egy emberrel beszéltem a vonatban, aki azt mondotta, ő zsidó s megismerte a theosophiát és nagy kincseket talált benne. Én azt mondottam: én is ismerem a theosophiát, de megismertem Krisztusomat és benne mindent megtaláltam és ezért kell szüntelen hirdetnem Őt. Én ismerem hazám nagy vallásait és nem tehetek egyebet, pedig senki nem kényszerít — nekem hirdetnem kell Krisztust, mert Ő az igazság. Azután azt mondottam: menjen el csendességgel és fogadja el azt a kincset, melyet Isten Krisztusban adott, amelyet most megtalált. Az illető azután azt kérdezte, mi az oka annak, hogy akik ismerik is Krisztust, azok is más igazságokat keresnek és a hindu vallásokhoz vonzódnak. Erre azt feleltem, az az oka, hogy keresztyénnek lenni nehezebb mint filozófusnak és mivel az emberek

a dolognak mindig a könnyebb végét fogják, azért inkább mindenféle más, könnyebb irányzathoz csatlakoznak. Nekem is meg kell vallanom, hogyha filozófiát hirdetnék, az sokkal könnyebb volna, mint az Úr Jézust hirdetni. Csakhogy Isten bennünket meghívott a nagy vacsorára. Van az én hazámban egy madárfajta, amely édes gyümölcs közé rakja fészkét és mikor a fiókái kikelnek, noha ott van mellettük a sok édes gyümölcs, mégis csunya állatokat, holt férgeket szed fel számukra táplálékul. Igen sok ember van, aki Krisztus egyházában foglal helyet és nem fogadja el azt, amit egyháza neki lelki táplálékul nyujt. Látjuk ezt azoknál az embereknél, akik egyoldalú szellemi életet élnek. Egy gyermek sajátságos játékot talált ki. Nyakába akasztott egy táblát, melyre egy szép mondás volt felírva és játszott vele anélkül, hogy értette volna annak a felírásnak tartalmát. Azok az emberek is, akik egyoldalú szellemi életet élnek, játékot üznek olyan nagy dolgokból, amelyeknek nagyságáról fogalmuk sincsen.

Krisztus evangéliuma életünket kivánja. Volt egy ember, kinek volt egy gazdag barátja, akiről észrevette egyszer, hogy beteg. Megkérdezte, miért beteg. „Azért, mert még ma nem ettem", volt a felelet. Csodálkozva kérdezte a másik, hogyan lehetséges ez gazdag létére. Erre a gazdag így felelt: „Nem ettem, mert nagy gondolatok foglalkoztattak." Sok ember van így. Folyton gondolataival foglalkozik, állítólagos műveltsége foglalja le. Hány ember van így, akinek mindenre van ideje, csak Isten dolgai számára nincs!

Hazámban van egy misszió, amely magas, művelt körökben hirdeti az evangéliumot. Két fiatalember megtért ott, ahol édesapám hirdette az evangéliumot. És a két fiatalember számára a kereszt azt jelentette, hogy kiüzték őket családjukból, otthonukból. De vállalták a számüzetést, mert meghallották a meghívást és megizlelték a felajánlott vacsorát.

Kérlek mindnyájatokat: Imádkozzatok, hogy az én hazámban is hatalmasan munkálkodjék Isten Lelke, mert mindenki felelős ebben a világban Istenországáért! Mert nem ugy van, hogy Isten a maga angyalait küldi el és általuk hirdeti az evangéliumot, hanem tetszett az Istennek, hogy reám és reád bizza ezt a szolgálatot. Mindenkinek imádkozni és munkálkodni kell másokért.

Most hallottátok a hívó szót: Engedjétek, hogy az mélyebb tapasztalatokra vezethessen! Ha vannak itt olyanok, akiknek

nincsenek tapasztalataik Jézus Krisztus felől, engedjék, hogy eljuthassanak erre a tapasztalatra! Jézus szól, hívogat mindnyájatokat. Jöjjetek! Isten gondoskodott mindenről, testünkről, lelkünkről, szellemi életünkről. Oh, segítsen meg bennünket egyenkint, hogy egyre jobban megismerjük őt és a Jézus Krisztusban való élet által végezetül elnyerjük az örök életet!

Zeinab, a sivatag gyermeke.

(Folytatás.)

Egyszer azonban kiderült, hogy a beteg Zeinab, aki olyan csöndesen ült ott a sarokban, egész lelkével odafigyel. Mert amikor a fehér „szitt" azt kérdezte: ki tudná elmondani a gutaütött történetét, amelyet épen akkor fejezett be, rákezdte ám egy finom vékony hangocska, s a szitt bátorítására biztosabbá válva, elmondta szépen az egész történetet elejétől végig. Fatme csodálkozva tekintett máskor olyan hallgatag kis leányára, aki egyszerre megszólalt a sok fülelő asszony között.

Az addig olyan zárkózott Zeinab hamarosan barátságossá vált; vaksága ellenére ide-oda járt-kelt a misszió telkén; a fal mentén végigtapogatózott a gyógyszertár ablakáig s megkapta ott, mint a többi kinnállók, az orvosságát. Azt is tudta, hogy ott nemcsak szemfájására kap gyógyító cseppeket, hanem éhező lelke számára is egy-egy morzsát az élet kenyeréből.

Ha Fatme bement valamelyik faluba, hogy valami munka után lásson s szerezzen valamicskét maga és leánya számára, akkor Zeinab nagyon magánosan töltötte a napokat, mivel otthon kellett maradnia nyomoruságos kis sátorszerű kunyhójukat őrizni. De az egyedüllét hosszú óráiban újra meg újra átgondolta a vak leányka mindazt, amit Jézusról hallott s mihelyt alkalma nyilt megint hallani róla, feszült figyelemmel leste a szót. Az is megtörtént, hogy a sivatag vak gyermeke fölkerekedett két egészen kicsi bisari gyerekkel együtt s bejárta a pusztát, a sírok városát s Asszuán zeg-zugos utcáit csak azért, hogy Isten igéjének tiszta forrásvizéből kaphasson egy-egy kortyot.

Amikor a fehér szitt tudomást szerzett róla, hogy Zeinab néha egészen egyedül bandukol a kórházba, kérte, hogy ezt ne tegye többet. Hiszen az út nagyon veszélyes. Hosszú darabon közvetlenül a sivatagi vasút vágánya mellett vezetett; aztán egy keskeny, meg-megszakadó gyalogösvény következett egy mere-

dek sziklaszakadék mentén. Milyen könnyen letaszíthatta volna a vak gyermeket egy arra menő teve a mélységbe! S gonosz emberek részéről is veszély fenyegette. Többször megesett, hogy szidalmazták, kővel dobálták Zeinabot azért, mert tudták, hogy a keresztyénekhez jár. A misszionáriusok, misszionáriusnők akárhányszor elcsodálkoztak az eredetileg oly félénk gyermek bátorságán, ha arról volt szó, hogy Jézusének vallja magát.

Amikor egyszer újra az operálóasztalon feküdt Zeinab, s az orvos, mielőtt nekilátott a munkának, szokása szerint hangosan imádkozott arabul, Zeinab szívből jövő ámen mondott imádságára. „Hát szereted az Úr Jézust?" — kérdezte tőle az orvos. „Hogyne szeretném, hiszen Megváltóm", — felelt örömmel a gyermek. „S megmondod ezt másoknak is?" — Egy ott lévő paciens közbevágott: „Azt nem igen lehet megtenni, mert könnyen kitekerik az ember nyakát. Zeinab azonban boldogan kiáltott le az operációsasztalról: „Én bizony egyáltalában nem félek!"

Fatme is bátran viselte magát. Miután egy ideig erőszakkal visszatartották őket a keresztyénekhez való járástól, mivel törzsük férfitagjai megfogadták, hogy az ő törzsükből egy lélek sem lesz keresztyénné, Fatme egyszer bátorságot vett magának rá, hogy ezekkel a szavakkal álljon elébük: „Eddig ugyan sohasem törődtetek velem, meg a lányommal. Csak a keresztyének törődtek velünk. Azok szeretnek bennünket s mi bizony tovább is járni fogunk hozzájuk". Úgy bizony: Fatma és Zeinab csakugyan nem féltek többé.

Most már a missziói iskolába is járhatott a sivatag gyermeke. Örömmel énekelte finom, tiszta hangján a sok szép éneket s egyszer, amikor megkérdezték, mi az, amit az anyanyelvén dalolgat, azt felelte: „Csak megpróbáltam kedvenc énekemet: „Isten szeretet" a magam nyelvére leforditani." S a mikor megtanulhatott vak irással olvasni, kimondhatatlan volt az öröme. Nagy buzgósággal látott neki vékony ujjaival a kidomborodó pontok, vonalak megtanulásának s János evangéliumának arab vakirással irott első fejezetét nemcsak olvasni tudta egy-kettőre, hanem könyv nélkül is.

Ekkor már teljesen bennlakott a missziói házban. Folytonos ápolásra szorult ugyanis, mivel csakhamar kitünt, hogy gyönge a tüdeje. Persze most már mindig tisztán, rendesen volt fölöltöztetve. S milyen hálás volt mindezért! Nem sok szóval fejezte

ki a hálóját, de néha-néha beletette barna kis kezét a szitt kezébe s fejecskéjét mosolyogva hajtotta a szitt vállára.

A betegek között csöndes, de értékes segítség volt a vak leányka. Ő volt az asszonyok kórtermének a jó szelleme. Halkan végigjárta az ágyakat, vigasztalta, bátorította a betegeket, a szomjasaknak friss vizet vitt s fölvilágosítással szolgált az ujonnan érkezők sok, sok, gyakran szorongó kérdésére.

Fatme, amikor csak szerét tehette, meglátogatta gyermekét. Csöndesen besurrant a mosókonyhába, ahol gyakran volt található a szitt a vak Zeinabbal a biblia mellett. Leült a földre, időtöltésből fölgöngyölgetett fekete kezével egy szép hosszú fehér mullpólyát abban a hiszemben, hogy ezzel hasznos szolgálatot végez, nem is sejtve, hogy a mullpólya épen újra megérik a mosásra a keze alatt.

Igen szerették egymást anya és leánya. Valósággal barátnékká váltak. Meghatóan gondoskodtak egymásról. Zeinab akárhányszor félretette az ételének a felét az édesanyja számára, hiszen tudta, hogy sokszor még a betevő falatra sem telik neki. S Fatme is vivegetett a leányának sivatagi tanyájukról egyszermásszor olyan csemegét, amilyen a kórház konyháján nem termett. Hol egy darab rongyba takart sózott halat csempészett a vánkosa alá, hol meg egy bögre — hihetetlenül piszkos bögre — fuult, valami különös módon készült sürű savanyú babot az ágya alá.

Hogy valami kis keresethez juttassák, biztak egyet-mást Zeinab anyjára. Orvosságos üvegeket mosattak vele, vagy gyöngyláncot fonattak azokból a vékony szeletekre vagdalt gazellabőrökből, melyeket Fatme sivatagi honfitársaitól összevásárolt, nyakékül, hajdíszül a bisaii asszonyok számára.

Hébe-hóba a bisari-tanyát is meglátogatta Zeinab, ahol keresztyén létére csodálatosan megbecsülték. Besurrant egy-egy nagybeteg vén beduin sátrába s egy kis örömet és segitséget vitt oda magával, vagy a főnök házába tért be, ahol a főnök feleségének az arca fölragyogott láttára. Vagy ott ült az Um Makka tiszta sátorában, aki elpanaszolta neki, hogy a legkisebb gyermeke meghalt, az ura meg sok szivfájdalmat okoz neki. S a vak leányka beszélt neki a Megváltóról, akinél ő maga is vigasztalást talált nagy nyomoruságában s erőt annak elhordozására. Annyira a benső tapasztalat mélyéről merített Zeinab, hogy az előkelő beduin asszonyt ámulatba ejtette ez a rögtönzött vigasztaló predikáció. Ámulva látta, micsoda Jézus Krisztus a maga gyermekei számára. (Folytatjuk.)

HIREK.

Togoban (Afrika) a lipcsei misszió munkája nyomán az eve nép körében keletkezett keresztyén egyház a múlt évben 1824 lélekkel 29.519 lélekre szaporodott. Pénzben és munkaszolgáltatásban 313,540 márka volt a bevétele. Az iskolás gyermekek s általában tanulók száma 6480.

Magasabb kasztokból való keresztyének Indiában. Indiában mindenütt jelentős lépésekkel haladt előre a keresztyénség az utóbbi időben. A kasztonkivülieknek s alsóbb kasztokba tartozóknak egész tömegei mozdulnak meg. Haiderabadban és a teleguk lakta területek egyéb részein azonban kasztonkivüliek nagy száma mellett magasabb kasztokba tartozók is csatlakoztak a keresztyénséghez. Mig két esztendővel ezelőtt alig akadt a Haiderabad falvakban egy tucat magasabb kasztból való hindu-keresztyén, addig most legalább 800-ra tehető ott ezeknek a száma. Ehhez hasonló hireket hallunk India egyéb részeiből is.

Önkéntes világi igehirdetők Kínában. A bázeli misszió egyik igehirdetőjének, Lyannak a két fia, akik jónevü és jó jövedelmü orvosok voltak, buzgó biblia tanulmány alapján arra érezték magukat elhivatva, hogy kinai honfitársaik között elkezdjék hirdetni az evangéliumot. Hongkongba mentek a bázeli misszió nagy keresztyén gyülekezetébe, ahol örömmel fogadták őket. Magukra a keresztyénekre nagy hatást tett annak a látása, hogy két világi férfiú, két orvos, akiknek módjában volt dús jövedelemhez jutni, e helyett a maguk jó szántából ingyen beállottak az evangélium munkásai sorába. Ehhez a két testvérhez hasonló korú, úgy a harmincas évek közepén járó ember a szintén Hongkongban működő Wong czoi evangélista. Még mint tengerésztiszt egyszer Hongkong legnagyobb szinházában több mint 3000 ember előtt beszélt s — ámbár a mandarin nyelvjárásról a kantoni nyelvjárásra kellett tolmácsolni — rendkivüli hatást tettek szavai. Egy Chow nevü lelkész is ilyen meglepő eredménnyel hirdette az evangéliumot. Százon fölül akadtak hallgatói közül olyanok, akik hajlandók voltak egy bibliai osztályba tömörülni, ahol rendszeres bibliai oktatásban részesülnek. Ennek a munkának az egész szervezése és vezetése kizárólag kinai keresztyének kezében van. Ennek az evangelizációnak az lett egyik további következménye, hogy körülbelül 100 kinai — egyháztag — férfiak és nők — egy konferencia félére — ahogy ők mondják lelki gondozásra — gyült össze. Kilenc különböző egyház volt képviselve ezen a konferencián.

A misszió és az egyetemi ifjúság. Amerikában arról panaszkodnak, hogy a missziói érdeklődés és buzgólkodás megcsappant az egyetemi hallgatók körében. Sokszor hallani az egyetemi ifjúság részéről ilyenféle nyilatkozatokat: A nem keresztyén világ sem rosszabb, mint a mi keresztyén világunk. A nem keresztyén lehetőségek a világ megjavitására is érnek jóformán annyit, mint a mi lehetőségeink. Azért a legokosabb, hogyha ki-ki a maga portája előtt söpör. Mi is boldoguljunk, ahogy tudunk s hagyjuk, hogy ők is boldoguljanak, ahogy tudnak. Ezzel az amerikai állásponttal ellentétben az angliai egyetemek, különösen az oxfordi és cambridge-i egyetem arról adnak hirt, hogy ott nagy változás állott be a háború utáni pesszimizmusra a világmissziót illetőleg. Egy-egy csoport diák vállalja, hogy együttesen tusakodik imádságaival olyan missziói területekért, amelyeken különös nehézségekbe ütközik az evangélium terjesztése. Az oxfordi diákoknak egy csapata Délafrikában töltötte hosszu szünidejét s ott résztvett a missziói munkában. Mások otthon Angliában tartanak előadásokat a misszió iránti érdeklődés és szeretet fölkeltése céljából.